

Tal dia com avui fa...

1 any Ni presó ni rebel·lió
La justícia alemanya deixa en llibertat el president Carles Puigdemont i troba inadmissible la imputació pel delictes de rebel·lió.

10 anys Solbes, sacrificat
Salgado s'entreu com a relleu a Economia. Chaves podria ocupar una vicepresidència autonòmica i Blanco se n'aniria a Foment per Álvarez

20 anys Primers evacuats
Els primers kosovars evacuats pels aliats arriben a Noruega i Turquia. Els EUA allotjaran els refugiats a la base de Guantánamo.

Full de ruta

Germà Capdevila

Temporada d'enquestes

A pocs dies de l'inici de la campanya de les eleccions generals espanyoles –que seran un continu amb les municipals i les europees– torna al primer pla una de les activitats endevinatòries més entretingudes dels períodes electorals: les enquestes.

Els estudis demoscòpics –convenientment *cuinats*, polits i maquillats– són una matèria primera formidable de tertúlies, debats i columnes d'opinió (aquest article inclòs, *mea culpa*). Més que un element per comprendre el comportament electoral de la ciutadania, les enquestes han esdevingut una eina de màrqueting polític d'ús cada cop més freqüent. S'elaboren i es difonen amb la intenció gens dissimulada d'influir en l'electorat indecís o reafirmar en les seves conviccions els que ja saben a qui votar.

En aquest context, ja no crida l'atenció que els resultats no s'assemblin gaire a les enquestes. Els estratèges dels partits ja ho saben i hi juguen sen-

Superar el 50% dels vots és una condició imprescindible per tirar endavant, sigui quin sigui el camí que ens portarà a un nou embat democràtic a l'Estat

se manies. També ho intueixen els ciutadans, però és molt difícil resistir-se a l'atracció de capbussar-se en la darre-re enquesta que pronostica un *sorpasso* inesperat o una irrupció volcànica d'un nou partit d'ultradreta. Es fan projeccions i es posen sobre la taula totes les combinacions possibles d'aliances i coalicions. Sortosament, però, les enquestes no decideixen res, i són els vots efectivament dipositats a les urnes els que diran qui governa i amb quina força. Els resultats d'Andalusia, on els sondejos que pronosticaven un triomf còmode del PSOE van fer que molts votants socialistes es quedessin a casa “perquè ja estava decidit”, són un avís per a navegants per recordar-nos que la majoria independentista només es consolidarà si tots els independentistes van a votar opcions independentistes en totes les eleccions que ens esperen el 2019. Superar el 50% dels vots és una condició imprescindible per tirar endavant, sigui quin sigui el camí que ens portarà a un nou embat democràtic a l'Estat.

Tribuna

Jordi Solà Coll. Escriptor

La torre de les hores

En la poètica de Teresa Pascual hi ha una tensió constant entre nom i forma. Una dialèctica habitual en la seva obra a la recerca d'una llei universal. Expressar el dolor i la mort, és a dir, l'indicible –com el pa i la llet–, en tant que el món es funda a partir de la paraula que s'encarna en el poema. La poeta afirma: “la tutela dels límits no ens disculpa del silenci”. I compara el pa i la llet amb “la mort sobre el llit propi”. Teresa Pascual reivindica la veritat i l'exposa a la llum de l'existència i la seva dualitat. Perquè amagar-ne la veritat és amagar la vida en tota la seva dimensió.

A 'VERTICAL' (Edicions 62), Premi de poesia Ausiàs March 2018, la poeta del Grau de Gandia es capbussa en la pregonesa del sentit en la seva indagació. La seva és una pòiesis –entre l'estètica més pura i la filosofia de les idees– que demana al lector dues premisses: atenció i responsabilitat. Equilibri perfectament harmònic entre contingut i continent, que obre pas a una mirada transversal fortament vinculada a l'herència: som allò que som, perquè abans foren per nosaltres i d'aquesta ex-

periència en fem present continu. “No calen noms on s'expressa el sentit, / no cap el verb on s'encarna l'abisme.” No oculta la poeta la contradicció esmentada anteriorment: nom i món –significat i significat– com a pols contraris impossibles de reunir. I malgrat tot, Teresa Pascual hi posa ordre –un dels conceptes fonamentals de la seva obra– i afirma amb rotunditat que cal citar els noms de cada cosa. Perquè dir és un tret imperatiu, en tant que el llenguatge és un do que se'ns ha donat als homes: “La pell de l'os de les paraules / refà les veus, les força a dir i les encara / al punt extrem, sutura oberta per renàixer.” Sutura que cus l'abisme i que relliga la

poeta al seu context vital: un llegat que troba en els vocables un fil conductor que s'oposa al pas del temps –la “pauta vertical” de la torre de les hores al bell mig del port del Grau. “¿Qui reprendrà la vida amb les agulles / on es graven les pauses dels segons, / pas a pas amb les coses i amb la vida [...]?” Temps i condició. La memòria que reté el lèxic de l'autora en expressions i mots que desfilen com una lletania en el poema *Aniversari* on Teresa Pascual conclou de manera categòrica: “Amb tots els noms que s'han tornat estranys / he calibrat l'últim fons de l'absència.”

PERQUÈ L'OBLIT dels noms és l'oblit d'un món i d'aquí l'origen d'un conflicte permanent. En aquest sentit, Teresa Pascual dona testimoni d'un pretèrit que nega ja perfet, i que en la paraula esdevé allò que la poeta és en temps present. La història de l'ésser es fonamenta en el verb que ratifica la presència d'aital ser-en-el-món. S'encarna en el poema i és en el no-res de l'absolut que vincula, en la poètica de *Vertical*, territori i ésser. Al capdavant, som allò que som, perquè abans foren per nosaltres en un temps i en un espai.

“La història de l'ésser es fonamenta en el verb que ratifica la presència d'aital ser-en-el-món

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Museu Clarà

■ En resposta a la carta publicada el 3/4/2019 titulada *Algú se'n recorda, del Museu Clarà?* Jo sí que me'n recordo, senyor Pausas; hi havia anat amb el meu pare un parell de vegades fa cinquanta anys. Em va quedar gravat a la memòria; gràcies a aquelles visites vaig poder conèixer, sent un nen, un grandíssim escultor que encara avui admiro.

JULI SILVA COSÍN
Garriguella (Alt Empordà)

Endavant, catalans i catalanes!

■ Quina llàstima: catalans i espanyols viuríem en perfecta harmonia si governessin l'Estat persones intel·ligents, honestes, sense aquests deliris de grandesa de la Castella imperial, propis de segles passats. Han optat per dominar-nos per la força de les armes, quan el més senzill era intentar seduir-

nos amb gestos d'estima i amb un tracte just. La Història ens ha fet diferents, i tot i l'evidència, malden constantment per assimilar a Castella els pobles que conformen l'Estat espanyol. No aconseguiran que els catalans deixem de lluitar amb fermesa per mantenir i fer més pròspera la nostra llengua, la nostra ànima: i no defallirem en aquesta lluita que té com a objectiu que els presos polítics i exiliats tornin amb els seus. Cada vegada serem més; endavant, catalans i catalanes!

PERE DOTRAS
Canet de Mar (Maresme)

L'eutanàsia que necessitem

■ Es reobre amb força el debat sobre l'eutanàsia. Fa uns dies un home va ajudar a morir dignament la seva dona després de més de trenta anys patint d'esclerosi múltiple, ja en fase terminal. Va gravar en vídeo les últimes hores de l'amor

de la seva vida, a qui va cuidar sempre, per deixar constància del propi desig de morir per part d'ella. És una clara reivindicació, un gran intent de canviar la justícia. Tot i les proves, part de la societat parla d'homocidi. En canvi, una majoria defensa la llibertat, el dret a una mort digna. Algú pot explicar per què una persona ha de lluitar per la seva vida fins al final quan ja no queda esperança i després de tants anys de patiment? Necessitem una eutanàsia que no sigui qüestionada ni jutjada, i la necessitem ara. Per sort, alguna cosa està canviant.

ERIC LÓPEZ PIÑERO
Badia del Vallès (Vallès Occidental)

La Constitució

■ En Miquel Iceta va dir fa uns dies que si més del 65% dels catalans són partidaris de la independència, caldria cercar els camins per assumir aquest fet. Immediatament després

d'aquestes declaracions, tots els partits espanyols, inclòs el seu, el PSOE, van oposar-se a aquesta opinió de manera contundent. La pregunta és: si aquest percentatge esmentat fos per exemple del 80%, tampoc seria viable? I si fos del 99%? La Constitució Espanyola no ho permet: entesos. La Constitució Espanyola de 1812, coneguda com la de Cadis, deia al seu article 1: “*La nació espanyola es la reunió de todos los españoles de ambos hemisferios*”, referint-se clarament als territoris d'Amèrica (Mèxic, Cuba, Puerto Rico, Bolívia, Perú...) Poc temps després tots aquests territoris, un darrere l'altre, es van independitzar: van deixar de ser espanyols, perquè volien ser lliures. Catalunya, com aquells pobles d'Amèrica, és una colònia de Castella, i ara ho estan demostrant a dojo, no respectant la voluntat d'un poble.

ARTUR GONZÁLEZ
Lliçà de Vall (Vallès Oriental)